

JAKUB RUMPL: DIDYM SLEPÝ, THEOLOG 4. STOLETÍ. NÁČRT ŽIVOTA A DÍLA

Bakalářská práce na HTF UK 2012, 57 stran.

Oponentský posudek vypracoval: Doc. ThDr. Gorazd Josef Vopatrný, Th.D.

Ve své bakalářské práci nás Jakub Rumpl seznamuje s velmi zajímavou osobností církevních dějin: Didymem Slepým. V 1. kapitole se věnuje jeho životu a době, ve které působil. Kapitola druhá seznamuje s Didymovým dílem. Pojednává jak o jeho dogmatických dílech tak o dílech exegetických. 3. kapitola je věnována přehledu dogmatického učení Didyma Slepce.

K bakalářské práci bych měl tyto připomínky: Na s. 8 se píše: „... jeho domnělé odsouzení na V. všeobecném sněmu roku 553 v Konstantinopoli...“ Didymos byl ale skutečně odsouzen na V. všeobecném sněmu spolu s Origenem a Evagriem Pontikem. Na s. 11 se uvádí: „... je třeba zmínit Órigenova žáka Ammonia Sakka...“ Origen byl naopak žákem Ammoniovým. Na s. 15 stojí: „Nejvíce ho zajímal Didymův styl života, tedy PRAXIS (a askese)...“ Askese je nedílnou součástí aktivního křesťanského života označovaného jako stupeň PRAXIS. Na s. 18 jsou uváděni jako představitelé nové generace ariánů „Eutyches a Aetios.“ Nemá být místo Eutycha – Eunomios? Na s. 33 se píše: „Naráží to na výroky Písma, kde se mluví o dvou Paraklétech, Synu a Duchu Svatém...“ Na uvedených místech v Janově Evangelii nenacházím zmínky o dvou Paraklétech, jenom v J 14, 16 se hovoří o jiném Přímluvci – Utěšiteli. Co chce autor přesně říci formulací: „Znamená to být vnitřně nerozdělitelně spjat ve společenství Trojice, za nepřítomnosti rozdílů u třech osob“? (s. 34) A co charakteristické vlastnosti (idiotétes) jednotlivých Osob Nejsv. Trojice? Na s. 42 – není správné a vhodné použít ve vztahu k Pánu Ježíši slova „vášnivost“. Ty slabosti, které Kristus dobrovolně přijal, byly bezhříšné. Dále formulace: „To, co bylo možné vidět z jeho božství, nám na zemi nezjevil...“, ignoruje událost Proměnění na hoře Tábor, kdy Spasitel skutečně ukázal svým třem učedníkům nestvořenou slávu svého Božství. Co je myšleno větou: „Přesto některé jeho činy zde na zemi nepoukazují přímo ani na jeho lidství, ani jeho božství“? Je vhodnější hovořit o úctě k Panně Marii než o adoraci – adoratio – jako ekvivalent řeckého latreia – označují formu úcty, která přísluší samotnému Bohu. K zamyšlením o zjeveních ve SZ (s. 43) je třeba připomenout orthodoxní křesťanskou tradici, že všechny Theofanie ve SZ jsou zjeveními Syna Božího – Logu, který je ve SZ označován také jako Anděl velké rady. Na s. 50 se uvádí: „Otázka původu duše není dodnes v theologických kruzích vysvětlena...“ Učení o preexistenci duší bylo Církví jednoznačně odsouzeno. Existují dva názory na původ individuální lidské duše – kreacionismus a traducianismus. Římsko-katolická církev přijímá

kreacionismus a podle názoru arcibiskupa Vasilije (Krivošejna) je pravoslavnému pojetí bližší traducionismus.

Jakub Rimpl vzal na sebe nelehký úkol představit v našem prostředí méně známou osobnost Didyma Slepce, prostudoval též cizojazyčnou literaturu a pro své téma projevil i osobní zaujetí.

Přes některé připomínky bych rád doporučil, aby jeho práce byla přijata jako práce bakalářská a aby byl jeho poctivý přístup náležitě oceněn.

Navrhované hodnocení: výborně

V Praze dne 18. srpna 2012